

FRANTIŠEK KOTLETA

BRATRSTVO KRVE

·MEGA·

HUSTEJ NÁŘEZ

·MEGA·
HUSTEJ NÁŘEZ

BRATRSTVO KRVE 3

FRANTIŠEK KOTLETA

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

freetim publishing

Obsah

Z radioaktivního prachu zrozený	7
Kartanský vězeň	37
Spojenci	72
Izahan	79
Odboj	107
Oběť	120
Všechny tatkovy holky	142
Zrádci	165
Čas zabíjet, čas umírat	189
Počítání ztrát	231
Čas mstít se	246
Ke hvězdám	268
Poděkování	270
František Kotleta (*1981)	271

*Jiřímu Pavlovskému
a Jiřímu Walkeru Procházkovi, dvěma největším
intelektuálům od dob Jeana Paula Sartera.*

Upíři, mýtické stvůry, ďábloví zplozenci. Tak to jsme my. Až na to, že nás ve skutečnosti manipulací s vyspělou nanotechnologií zplodila mimozemšťanka jménem Sangot, jejíž loď havarovala na planetě Zemi v době, kdy na ní nestála ještě jediná pyramida.

Tisíce let po ní na Zemi přistáli jiní mimozemšťani. Malí, žlutí a s touhou ovládnout celou planetu. Nebyl to pro ně moc velký problém. S jejich zbraněmi a vesmírnými loděmi jim Země záhy ležela u nohou. Ale my jsme upíři. Nejsme zvyklí se někomu válet u nohou a už vůbec ne nějakým přivandrovalcům od kdovíjaké černé díry. A tak jsme se rozhodli s nimi bojovat. Jenže kartani, jak se mimozemšťané jmenují, v našem boji měli zatím zatraceně navrch. Nejenže málem vyhladili celé upírstvo, ale navíc získali Sangotinu technologii a začali své lidské služebníky vylepšovat na upíry. Jde o speciální jednotky zrádcovské armády Vesmírného námořnictva. Říkají si Legie nesmrtelných.

Po dlouhém a vyčerpávajícím boji jsme na tom byli stále hůř. Přišli jsme o Petru, v jejíž hlavě se díky svým implantátům usídlila Sangotina mysl a donutila ji odletět v ukradené kartanské lodi do vesmíru. Lucie zůstala v Brazílii s tlupou upířích transvestitů a já místo očekávaných spojenců narazil na podivnou partičku nerďů ukrytých v druhořadém nočním klubu.

Jenže byl tam i starý známý. Známý, o kterém jsem myslel, že je už dávno mrtvý. Problém byl, že už to byl někdo jiný. Někdo, kdo si mě nepamatoval.

Stodolní ulice byla nezvykle tichá. Transparent hlásající všem, kteří se tu objevili poprvé, že tohle je Stodolní (Více informací na Stodolni.cz), plápolal ve větru a hejno vrabců v rohu vyzobávalo z chodníku kousky hamburgeru, který jim na památku vyzvrátil nějaký opilec. Většinu ulice už ale stihli metaři uklidit, posbírat odpadky a vystříkat vodou místa nejhůře zasažená obsahem alkoholem podrážděných žaludků. Bylo vidět, že majitelé své hospody opouštěli ve spěchu. Stačili jen zamknout. Ti rychlejší s sebou vzali alespoň tržbu a schovali to nejčennější, co v barech bylo, na nejvíce bezpečné místo v celém podniku. Jen z dálky se ozývalo cinkání tramvají a odněkud směrem na Porubu výskání malých cikáňat.

Fred Channon seděl na židličce, kterou si vytáhl z baru jménem Sherlock. S odemykáním se neobtěžoval. Podle všeho prostě rozbil největší okno a vytáhl si židličku ven. V parodii na inspektora Colomba svíral v ruce kouřící hnědý doutník a kochal se tím, jak se k němu pomalu blíží. V druhé ruce držel hodně nebezpečně vypadající automat.

Kartani stáli za ním. Dvacet vedle sebe namačkaných robokopů mě sledovalo svými pažemi narvanými granáty a střelivem. Já u sebe žádnou zbraň neměl. Došoural jsem se k Fredovi. Jeho jediné zdravé oko bylo typickou ukázkou slova ambivalentní. Viděl jsem v něm vztek, nenávisť, zadostiučinění i chuť mi utrhnout hlavu a zahrát si s ní fotbal.

„Pěkný nový oko, Frede,“ řekl jsem česky.

Fred si dal doutník do pusy, mocně potáhl, namířil mi automatem doprostřed hrudi a plnou dávkou mě smetl k zemi. Vůbec jsem nevnímal jednotlivé zásahy. Měl jsem pocit, že do mě vletěly všechny naráz, jako by mě někdo praštil beranidlem. Nedávno očištěný asfalt se zalil krví.

„Konečně jsi můj. Zabiju tě, ty děvko, zabiju tě pomalu a krutě. Budu tě zabíjet rok. Každý den ti odřežu jednu malou část tvého

zasranýho těla a až z tebe zůstane jenom hlava bez očí, tak tvůj mozek předhodím vranám.“

Ten chlap měl v sobě vážně kus básníka...

Z radioaktivního prachu zrozený

Když si Pavlína vyndala z ucha svou nevkusně pokroucenou náušnici, místo vytahaného batikovaného trika oblékla tmavě zelený stylový kabátek a agresivního zrzavého ježka upatrla gelem na docela šik patku, vypadala najednou konečně jako ženská.

Jen ta prsa by to chtělo, pomyslel jsem si.

„Na co myslíš?“ zeptala se.

„Že nemáš žádný... strach. Vypadáš klidně,“ nervózně jsem si zaťukal na klobouk jako pan Tau. Měl jsem ho pořádně vražený do tváře, aby mě zdejší všudypřítomné kamery nedokázaly identifikovat. Šlo o širák, abych byl přesný. Kovbojský. Dostal jsem k němu i dlouhý šedý kabát. Vypadal jsem jako honák dobytka. Nebo taky úchyl, který pod tím kabátem nic nemá a chystá se někde v parku ukazovat své nádobičko babičkám venčícím tlusté jezevčičky.

Celá výbava patřila Pavlínině tatíkovi. Už odpočívá v pokoji. Teda odpočíval v pokoji. V obývacím. Starý Lexa byl mafián. Ne Confitovského, ale typicky ostravského ražení. Bývalý tajemník městské organizace SSM a nadějný aspirant na členství v KSČ to v porevolučních časech dotáhl na majitele sítě heren, zastaváren, autobazarů a nevěstinců. Korumpoval politiky napříč politickým spektrem, krátil daně, a když bylo nejhůř, zaplatil pár ostrým ukrajinským klukům, aby jeho soupeřům vysvětlili, kde je jejich místo. Prostě opora společnosti.

Během chaosu, který nastal po kartanské invazi, se podobné opory společnosti chytily iniciativy a začaly rozšiřovat svá teritoria. Na potírání zločinu měl totiž jenom málokdo chuť a

prostředky. Jenže když žluťáskové zpacifikovali světové armády a začali na Zemi dělat pořádky, rozhodli se problém s kriminalitou vyřešit sami a radikálně. Do domů lidí podezřelých ze závažné trestné činnosti prostě napochodovali robokopové nebo esemka a vyřídili to jednou provždy bez zbytečností, jako jsou státní zástupci či soudci. Ostravského zločineckého barona Lexu rozstříleli v jeho luxusní vile na hodně malé a hodně nevzhledné kousky.

Jeho milenka hned po útoku sbalila své šperky, kožichy, kabelky Birkin, botičky Manolo Blahnik i nové Ferrari a odstěhovala se do Řecka. Pavlína tak zůstala na všechno sama, protože její máma už dávno odpočívala někde ve svém rodném Hlučíně na hřbitově. Poté, co odešli policajti, kteří vzhledem k okolnostem bez jakýchkoliv pochybností konstatovali, že šlo o přirozenou smrt, zavolala svému jedinému kamarádovi z gymplu, aby jí to svinstvo, co bývalo jejím tatíkem, pomohl uklidit.

Ten kamarád se jmenoval Aleš Páv, ve světě internetu známý jako Alenka790. Dotáhl s sebou své dva bratry. Šestadvacetiletého Jirku, kterému říkali Nunínek, a o deset let mladšího Danyho. Když byl starý Lexa vydrhnutý a spláchnutý do záchodu a větší kousky pietně zakopány na zahradě, rozhodla se Pavlínka, že jeho byznys se svými novými třemi společníky převezme.

Moc se jim to nedařilo. Lexovo impérium se totiž rozpadlo přesně v okamžiku, kdy se zpráva o jeho přirozeném úmrtí objevila na internetu. Ty kšefty, které nebyly postaveny na legální bázi a oficiálními majiteli byli různí bílí koníčci, skončily v konkurenčních prackách. A že jich bylo hodně. I tak ale nakonec zdědila přes deset heren, dva autobazary, tři nevěstince, pár milionů eur na účtech a nějaké to zlato v trezoru. Dost na to, aby se Pavlína Lexová mohla vykašlat na školu a začít přemýšlet, co s načatým životem.

„Fotr mě vycvičil. Vždycky říkal, že jedinej, koho je třeba se bát,

je můj vlastní účetní," pošeptala mi rozverně do ucha.

Něco ve mně se přitom probudilo. Polknul jsem. Tohle nebylo dobré. Petra je pryč sotva měsíc a moje pohlavní orgány si už dělají zálusk na jinou mladou a nezkaženou holčičku. To nezkaženou asi škrtám, někde v ní hořelo cosi nestydatého. Jak by řekl Citrón, nejzoufalejší nájemný vrah v dějinách Česka: „To děvče mělo oči jebavý.“ V tuhle chvíli by byl ale vážně hloupý nápad zkoušet, jak moc má její pohled pravdu.

Ucuknul jsem. Ne moc prudce a ne moc daleko. Jen trochu, aby to nebrala osobně, ale já se zároveň dostal z dosahu jejího těla, který byl před chvílí tak akorát na jeden jazyk.

„Fotřík byl chytrej chlap,“ zamumlal jsem.

„To jo, akorát nepočítal s kartanama,“ povzdechla si. A pak dodala: „Hele, už se troušej.“

Měla pravdu. Těžké dveře restaurace Ponorka se otevřely a z nich se pomaličku potáceli postarší chlapíci. Každý z nich byl jiný, ale měli něco společného. Hrdé držení těla, všichni ostříhaní na krátko, navzdory jasnému alkoholovému opojení tvrdý pohled a nakonec většina z nich i zakulacené břicho, které ke zbytku těla, které si ještě pamatovalo, že kdysi mělo spoustu svalů, vypadalo nepatřičně. I kdybych to nevěděl, určitě bych si brzy domyslel, že tohle je sraz bývalých vysokých důstojníků.

* * *

Přikrčili jsme se víc k zídce lemující cestičku naproti proslulému olomouckému podniku, aby nás nezahledli. Byla to zbytečná starost.

„Já na vojnu se dal pro krásnou plavovlásku...,“ zanotoval někdo ryčným barytonem a ostatní se začali objímat a zpívat s ním. Mimo rytmus.

„Který je Černý?“ zeptal jsem se.

Pavličina vytáhla z kapsy obrázek, který nám vytiskl Alenka. V té středomoravské tmě na něj bylo špatně vidět, ale můj upíří zrak si s tím poradil.

„Ten vedle toho plešatýho, jak má tmavězelený baloňák a ruce v kapsách,“ odpověděl jsem si.

„A tamhle jsou jeho stíny,“ řekla Pavličina a pohodila svou drzou bradou směrem, kde už odnepaměti stávala katedrála svatého Václava. To odnepaměti myslím vážně. Katedrála byla mnohem starší než já. Proto šlo o můj základní orientační bod v Olomouci. Město se měnilo, rostlo, teramorfovalo se, někdy bylo špinavější, jindy čistší, ale katedrála stála neměně na svém místě.

S těmi stíny měla pravdu. I když to vlastně ani nebyly stíny v pravém slova smyslu. Dva muži oblečení v tuctových sáčcích, šedivých kalhotách a černých polobotkách sice vypadali jako pojišťováci, ale šlo o esemka. Neskrývali se. Evžena Černého, generála české vojenské rozvědky ve výslužbě, sledovali zcela otevřeně. Nová česká administrativa mu je přidělila oficiálně jako ochranku, ale šlo prostě o hlídače. Chůvy, které měly zajistit, že tahle populární postava české armády, hrdina z Lógaru a vítěz bitvy o Wonsan, rozhodujícího střetnutí v pětidenní druhé korejské válce, bude sekat dobrotu. Podle Alenky ji totiž dřív nesekal. Během prvních dnů kartanské okupace údajně organizoval podzemní hnutí odporu podle vzoru Obrany národa z časů druhé světové války. Kdyby nešlo o tak populární postavu, asi by jej nechali kartani zlikvidovat podobným způsobem jako starého Lexu, ale nakonec došli k názoru, že zatímco rozmaširovávat mafiány na boloňskou omáčku je populární, zabíjet válečné hrdiny by mohlo způsobit víc škody než užitku. Proto mu nasadili náhubek ve formě osobních strážců.

„Tak jo, je ten pravý čas,“ zašeptal jsem Pavličině do ucha a jedním trhnutím jí rozerval kabátek i košilku pod ním. Knoflíčky z košilky se rozkutálely po chodníku. Na tmou světa vykroukla černá

podprsenka. To pokušení teď bylo příliš silné...

Zasunul jsem prst mezi košíčky a rozervál podprsenku uprostřed. Nadlidský výkon, což u upíra nebyla až taková frajeřina, mi odhalil pohled na její malá pěkná prsa.

„Co to?!“ vyhrkla překvapeně.

„Musíme být autentičtí,“ zalhal jsem zkušeně a abych dodal svým slovům váhu, škrábnul jsem ji nehtem do obličeje.

„Křič,“ zašeptal jsem a Pavlína se rozpištěla.

Moc jí to nešlo. Bylo na první pohled jasné, že to hraje. Potřebovala postrčit. Rozpřáhl jsem se a praštil ji do obličeje. Lehce, teda lehce na své poměry, takže jsem jí zlomil nos. Vyrazil z něj strůžek krve. Mafiánova dcera se rozbřečela. Konečně opravdově.

„Auuu! Pomoc!“ řvala. Ani to moc nemusela hrát. Tahle holčička odbojářka snad v životě nedostala facku. Musel jsem ji pěkně rozhodit.

„Pomóóóc!“ přidala na intenzitě.

Otočil jsem se a rozběhl se do uličky. Za sebou jsem konečně uslyšel první kroky. Opilí důstojníci přestali zpívat a vyrazili se podívat, co se to děje. Každému člověku chvíli trvá, než na volání o pomoc zareaguje. A je úplně jedno, jestli jde o popeláře nebo vojáka zoceleného v boji. Když si zpíváte na ulici a najednou někdo začne volat o pomoc, musí se mozek nejdřív probrat ze stavu pohoda do stavu připraven jednat. Alkohol to všechno jenom prodlužuje. Než tak vojáci doběhli ke krvácející Pavlíně, už jsem se krčil na zídce sotva dvacet metrů od místa činu. Normální člověk by na ni nevyskočil, takže doufám, že mě tu nikdo nebude hledat.

„Běžel tam... takovej vysokej... tmavej... ukrad mi peněženku,“ vzlykala Pavlína.

„Cigoši zkurvení,“ ulevil si některý z penzionovaných důstojníků. Jo, na rasové stereotypy je spoleh. Stačí říct tmavej a

všichni hned mají jasno, odkud vítr fouká.

Noc, alkohol, dívka v ohrožení a zvrhlík na útěku, to je dokonalá kombinace pro vytvoření zmatku. A jako vždycky vyšla. Někteří vojáci se rozběhli udaným směrem. V jejich čele generálovy stíny. Přeci jen šlo o muže zákona a tohle byla jasná situace, kdy by měli jednat.

V nastalém zmatku jsem si ale vůbec nevšiml, jestli v tlupě, která s duněním a funěním proběhla uličkou pronásledovat zvrhlíka a na jejím konci se rozdělila, aby ho dopadla, ať už vběhl kamkoliv, byl i generál Černý. Nezbylo než doufat, že zůstal ve trojici, která utěšovala vzlykající slečnu Lexovou. Vzhledem k jeho věku jsme od začátku ani nečekali, že by se pustil do pronásledování. Ale u někoho takového upír nikdy neví. Opatrně jsem se sunul blíž k trojici, abych své naděje potvrdil.

„Uklidněte se, slečno, vyvázla jste z toho dobře. Ten nos se brzo zahojí, uvidíte,“ konejšivý hlas patřil Černému. Úlevně bych si oddechl, kdybych měl v plicích nějaký vzduch. Ne že bych ho poznal po hlase, ale byl jsem už tak blízko, abych viděl, že je nejbližší k Pavlíně a otcovsky ji hladí po zrzavých vlasech. Slečna Lexová pomalu přestávala plakat. Pravou rukou si utírala krev z obličeje a levou si držela kousky bundy bez knoflíků, aby zakryla ňadra. Penzionovaný generál stál nejbližší k ní. Ostatní dva muži vypadali, že jistí terén, kdyby se zvrhlík vrátil. Jistě netušili, jak bylo jejich jednání prozíravé.

* * *

Jenže oba byli ještě starší než hrdina z Lógaru. A zvrhlík byl upír. Opatrně jsem se příkrčil a skočil.

Prvního vojáka jsem srazil pěstí ještě před dopadem na nohy. Beze slova se svalil k zemi. Ten druhý se zmohl na „Áght“, než jsem se k němu dostal a pravým hákem ho udeřil do spánku. Sesul

se k zemi stejně rychle a jistě jako jeho kolega.

Generál se ke mně otočil, ruce v pěst a ústa už už otevíral, aby přivolal pomoc. Jenže pikosekundu předtím se mi podařilo nabrat vzduch do plic a pak vyštěknout: „Svatá Kateřina.“ Teda znělo to spíš jako „svateřina“, protože to poslední, co jsem teď potřeboval, byl návrat jeho ochranky, která by celou akci mohla dost zkomplikovat, takže srozumitelnost ustoupila rychlosti.

„Co jste řekl?“ zeptal se vítěz bitvy o Wonsan.

„Svatá Kateřina,“ zopakoval jsem tentokrát srozumitelněji.

Starý voják si oddychl a jako znamení důvěry úplně změnil držení těla. Vyšponované svaly ochably a bojový postoj se změnil na uvolnění.

„Co potřebujete?“

„Vyhnat kartany ze Země.“

„To my všichni,“ usmál se.

„Chci od vás dostávat všechny důležité informace o kartanech, a pokud je to možné, tak i o tom, jaké budou v případě otevřeného povstání síly pro boj a jak se s nimi spojit.“

Pokýval neznatelně hlavou. „Tři dny. Mrtvá schránka tady v Olomouci. Víte, kde je?“

„Ano.“ Měl jsem chuť mu vysvětlit, že systém mrtvých schránek tak zvaného řádu svaté Kateřiny jsem vymyslel já, ale asi by mi nevěřil.

„Za chvíli se někdo vrátí, měl byste zmizet,“ řekl.

„Máte pravdu, ale nejdřív mi dejte peněženku.“

„Co?“

„Peněženku, jsem přece zločinec.“

Ne že bych chtěl být až tak dokonale důvěryhodný, ale vzhledem k tomu, že všechny mé finanční zdroje strádané staletí během posledních dvou zběsilých let vyschly, byl jsem stejně jako ostatní odkázaný na Pavlínino dědictví. Štvalo mě pořád si říkat malé holce o kapesné.

„Oberte je,“ ukázal na ležící kumpány.

Měl jsem co dělat, abych se hlasitě nerozchechtal. Ten chlap byl dokonale praktický a chladnokrevný. Rychle jsem prošacoval uspané důstojníky na penzi, přivlastnil si jejich peněženky a chystal se, že generálovi trošku upravím fasádu, aby vypadal jako po pořádné rvačce se zločincem. Jenže Černý už si dávno roztrhl rukáv u košile a také obětoval pár knoflíků.

„Praktický a ještě profesionál,“ pomyslel jsem si a věnoval mu jedno spiklenecké mrknutí.

„Teď už byste měl ale vážně...“

Slovo zmizet už jsem neslyšel. Byl jsem příliš daleko.

* * *

„S tou podprdou jsi to přehnal.“

Hlas za mnou patřil Pavlíně. V namodralém přítmi nonstopu U naftaře vypadal každý bledě, ale mladá sirota už mlela z posledního. Od „ponorky“ k „naftařovi“ to bylo přes dva kilometry a předpokládám, že za ty tři hodiny, co utekly od našeho divadélka pro vysloužilé důstojníky a jejich ochránce, toho prožila víc než dost. Táhlo už ke čtvrté ranní a venku se zřejmě hlásilo o slovo svítání.

Tady ovšem bylo standardní osvětlení celý den. Nonstop U naftaře neměl okna. Šlo o sklepní labyrint několika místností čpících cigaretovým kouřem, pivem a pálenkou, lidským potem a beznadějí. V hráčské místnosti plné automatů to blikalo jako v Černobyli před výbuchem. Byli tam zalezlí dva olašští Romové. Oba svištěli na pervitinu, takže bylo jasné, že budou do forbesů bušit tak dlouho, dokud v nich neskončí všechny jejich peníze. Odkud je vzali, nechci ani odhadovat. V rohovém boxu seděli dva obézní padesátníci a mezi nimi čtyřicetiletá žena nalíčená jako indián na válečné stezce. Byla to prostitutka. Za ty dvě hodiny, co

tu sedím, už odešla střídavě na záchod s každým z chlapíků zvlášť. A podle toho, co prováděla rukama pod stolem, zábava ještě neskončila. Už na první pohled to byla akrobatická umělkyně. Zatímco obě její ruce odváděly náročnou práci, v puse mocně kouřila cigaretu, z níž kousky popela odpadávaly přesně do zeleného popelníku z tlustého skla ležícího mezi zvětralými pivy obou zákazníků. Na tuhle noční dobu tu bylo vlastně docela živo. Před chvílí ještě klimbající barman, vytáhlý chlapík s padesátkou na krku a pleší jak Michail Gorbačov, zaregistroval nově příchozího hosta a rozvázně vstal z pohodlného křesla za barem. Když spatřil, že jsem ho zaregistroval, namířil s tázavým výrazem v obličejí ukazováčkem na pípu s nápisem Holba a pak na automat na kondomy, který mu visel nad barem. Okamžitě Pavlínu ocenil jako prostitutku unavenou po celonoční šichtě, která přišla obsloužit posledního zákazníka.

„Na to zapomeň,“ procedila skrz zuby, když postřehla můj úsměv poté, co barman ukázal na automat.

Zvedl jsem do vzduchu svou sklenku s whiskou, nebo co se tu za ni vydávalo, protože oficiální název Skotská zlatá mi vůbec nic neříkal. Podle chuti se to muselo pálit v Bruntále a ještě z brambor.

„Dáš si taky?“ mrknul jsem na dívku.

„Ale jo,“ vydechla a posadila se do boxu naproti mně. Všiml jsem si, že na košili má našité knoflíky. Vypadaly sice jinak než ty původní, ale svou funkci plnily stejně dobře.

Barman před ni postavil sklenku a pak se odšoural znovu klimbat za bar.

„Jak jsi to zvládla?“

Pokřčila rameny, upila ze skleničky a zašklebila se.

„Byli strašně zvědaví. Furt se vyptávali, co dělám v Olomouci a proč jsem byla sama na ulici tak pozdě. Vylíčila jsem jim ten smutnej příběh o tom, jak jsem přijela za svým klukem, pohádali

jsme se a já vyrazila na vlak. No a na cestě mě přepadl ten úchyl, z jehož tváře si vybavuju jenom ty děsivý zlý oči.“

„Šikovná holka. Co generál?“

„Toho už jsem vůbec neviděla, ale byl tam jeden přiteplenej polda, co měl v šuplíku padělanou kabelku Luis Vuittone a vytáhl z ní šitíčko a náhradní knoflíčky.“

„Jo, teplí policajti jsou velké dobro,“ řekl jsem a podíval se na hodinky. Bretling. Luxusní edice. Nosili jsme je všichni. Starý Lexa byl fanoušek, na rozdíl od své dcery, takže nám je rozdala.

„Máme ještě hodinu, než nás tu vyzvedne Alenka,“ řekl jsem a klidně se protáhl na sedačce.

„To bys mi možná mohl povyprávět, co znamenala ta svatá Kateřina,“ nadhodila a dopila panáka.

„Jo, to bych mohl,“ pokýval jsem hlavou. Musel jsem jí vůbec vysvětlit spoustu věcí. Přitom to není tak dávno, co bych ji nejraději zabil. Vlastně ona mě také chtěla zabít. A málem se jí to povedlo.

* * *

Zrzka do mě vypálila první ránu. Kulka se mi zaryla do ramene. Nejenže neuměla moc střílet, ale ani ta její bouchačka nebyl žádný zázrak. Normální CZ 75. To na upírovi moc velkou paseku nenadělá.

„Nestřílejte, jsem jeho kámoš!“ zařval jsem. „Nestřílejte, kurva! Nejsem od kartanů, nejsem jejich člověk, znám ho, kurva, znám ho. Uhříku, to jsem já, Jan Bezzemek!“ Ty tři věty jsem ze sebe vypálil rychleji, než se do mě začal strefovat zbytek party. Zaúčinkovalo to. Všichni na mě sice dál mířili, ale zatím jediný výstřel přišel od zrzky.

„Kecá, sejměte ho, zmrda, sejměte ho!“ ječela, zatímco já ječel kontra: „Uhříku, kurva, Uhříku, to jsem já. Vzpomeň si.“

Marihuana! Teplice! Soud! Lucie! Polsko!“

„Sejměte ho, blábolí hovadiny,“ zařvala zrzka a znovu do mě vypálila jednu zkušební kulku. Tentokrát do nohy. Ostatní se zatím našťestí palby zdrželi, i když měli ukazováčky napjaté na spouštích. Snažil jsem se vypadat, že je rozhodně nehodlám ohrozit. Ani jsem se nepohnul. Přitom jsem myslel na to, že bych byl schopný je povraždit holýma rukama dřív, než by mi mohli skutečně ublížit. Pravda, kvéry, které drželi kluci, vypadaly hrozivěji než to zrzčino chrastítka, ale stejně to pořád byla obyčejná děcka bez výcviku. Jediný, kdo vypadal opravdu nebezpečně, byl Uhřík. Ať už se s ním stalo cokoliv, byl to upír. Můj potomek. A navíc se z něj stalo strach nahánějící monstrum vysoké přes dva metry, s děsivýma černýma očima, obličejem posetým hlubokými dólíčky, který vypadal jako by s ním brazilská fotbalová reprezentace trénovala dvě hodiny pokutové kopy. Ostatně deformované a vůbec celé divně pokroucené bylo i jeho tělo s tlustým krkem.

„Lucie?“ řekl ztraceným hlasem, jako by přemýšlel, kde to jméno jenom slyšel.

Zrzka přestala ječet, ale stejně do mě vpálila další kulku. Tentokrát se zakousla do levé plíce. Tohle už začínalo být nepříjemné.

„Nestřílej,“ řekl Šéf. Pomalu a rozvážně. Jeho hlas jsem nepoznával. Zněl divně, trochu jako by byl kreslená postavička, kterou dabuje František Filipovský.

„Lucie?“ zeptal se znovu.

„Jasně, Lucie, tvoje holka. Archeoložka, vytáhli jsme tě s ní od soudu, je taky upírka, zachránila se, žije.“

Nebyl čas na souvislé věty. Potřeboval jsem do mutanta, o kterém jsem byl přesvědčený, že je můj dávný kamarád JUDr. Tomáš Uhřík, dostat co nejrychleji co nejvíc informací.

„Lucie,“ opět to jméno převaloval na jazyku, „nic mi to neříká.“

„Tak už ho zabijte!“ zaječela znovu zrzka a vystřelila další ránu. Chytnul jsem ji do ledvin. Vážně už mi začínala jít na nervy.

„Netopýři. Netopýry si určitě pamatuješ. Fandil jsi Teplicím. Nikdo jim nikdy nefandil tak jako ty. To přece nemůžeš zapomenout,“ začínal jsem být zoufalý. Jestli se Šéf nerozpomene, tak budu muset ty děcka z tohoto podivného nočního klubu povraždit.

„Teplice?“ řekl opět tím svým nejistým ztraceným hlasem Uhřík. A pak mu najednou zasvítily očka a trhnul hlavou. Dokonce začal sklánět ruce s lehkým kulometem k podlaze.

„Lucie?“ najednou jako by to jméno žmoulal na jazyku o něco jistěji než dřív.

Partička tří mládenců a hysterické zrzky se také téměř uklidnila. Uvolnili se a hlavně zbraní lehce sklonili k zemi.

I tak ale v místnosti panovala atmosféra tak hustá, že by jí to i mlha nad rybníčkem Brčálíkem mohla závidět. Kouřící marihuanová cigareta odložená Šéfem do bronzového popelníku na pingpongovém stole tomu jenom dodávala stylový odér.

„Óóóóóóóóóó!“

* * *

Jako vítr z Vysočiny z ničeho nic vpadl do místnosti Gerhard. V ruce svíral nějakou rezavou železnou trubku a efektně s ní praštil Alenku 790 do břicha. Blondák se zlomil vejpůl a začal blinkat na podlahu. Hned na to trubka zasáhla do nohou nejstaršího z mužské trojice, který skončil na zemi.

„Střílejtéééé!“ ječela holka a začala do Gerharda pálit ze své CZ 75 jako o život. O ten jí ostatně také šlo. Gerhard zajatce nebral.

* * *

„Néééé, Gerharde, nech je!“ zkoušel jsem přervat zrzku. Vzhledem k jejímu hlasovému vybavení to nebylo vůbec jednoduché.

Gerhard mě naštěstí slyšel. Jenže než jeho mysl dohnala jeho reflexy, skončil třetí mládenec na zemi. Dostal železnou trubkou do hlavy. Na rozdíl od zrzky nestačil vypálit ani ránu. Ta už také nestřílela a jenom o střílení něco ječela. Na víc se nezmohla, protože jí došly náboje. Pro Germána to ale nebyl nějak významný rozdíl, většina jejich výstřelů stejně skončila vedle. Jen asi dva neškodně pocuchaly Gerhardův bezdomovecký outfit.

Mutant naštěstí nestřílel.

„Jane?“ řekl a už v tom vůbec nebyla ta prvotní zmatenost. Poznal mě.

„Uhříku, ty jsi mě poznal!“ rozzářil jsem se radostí. Částečně i úlevou, že zrzka náhle přestala ječet.

„Tys mě tam nechal, ty zmrde,“ řekl a vypálil mi do hrudi salvu nábojů z kulometu.

Zrzka se znovu rozječela.

Už mi to zrzčino řvaní šlo pěkně na nervy. V břiše se mi po přesně mířené dávce z lehkého kulometu vařily vnitřnosti a do toho ještě tohle děsivé ječení.

„Glžgužgubu,“ vykloktal jsem ze sebe. Moc mi to nešlo. Měl jsem ústa zalitá vlastní krví. „Drž už hubu“ bych v tom nepoznal ani já sám, a to šlo o jednu z mých nejoblíbenějších vět.

„Nestřílej!“ místností pro změnu probleskl Gerhardův baryton. Germán vyskočil na pingpongový stůl. Vlastním tělem se tím postavil mezi zmutovaného JUDr. Uhříka a mou krev kloktající maličkost. V ruce stále držel tu rezavou tyč. Myslel jsem, že se Gerhard na Uhříka každou chvíli vrhne, ale podle naší předcházející debaty mu došlo, že tohle není nepřítel. Alespoň pro

mě ne.

„On mě tam nechal. On mě tam nechal,“ opakoval dokola Šéf. Znělo to, jako by to, o čem mluví, prožíval jako naprosto novou a hodně traumatizující informaci. Jeho olbřímí tělo se třásl. Mutantovy pocity jsem odhadoval jenom podle hlasu. Přes Gerharda jsem jej neviděl.

„Hyslelsemhesisimrtfi,“ řekl jsem.

„Myslel si, že jsi mrtvý,“ tlumočil má slova Gerhard.

„Lucie,“ změnil najednou téma hovoru mutant.

„Gije,“ řekl jsem.

„Žije,“ oznámil Gerhard. „Tady mladej ji schoval v Jižní Americě pod ochranu speciálního komanda, které na její ochranu naverboval.“

Jo, přesně tohle řekl a dokonce bez jediné stopy ironie. Gerhard byl vynikající lhář. A teď lhal o můj život. To speciální komando mu muselo jít zatraceně těžko přes ústa. Bylo totiž v zoufalství vytvořeno z partičky brazilských transvestitů.

Místností práskl výstřel. Zrzka sice celou dobu ječela, ale přitom se jí podařilo vyměnit zásobník v pistoli a střelila Gerharda do zad.

„Gabijteuštupišu,“ vykloktal jsem ze sebe prosbu o eliminaci uječené zrzky, posedlé střílením.

„Pavlíno, nestřílej,“ řekl klidným hlasem Šéf. „Jsou to mí přátelé.“

* * *

Situace se konečně začala obracet k lepšímu. Hysterická zrzka přestala řvát a blondák, který mě do klubu dovedl, blinkat. Nejstarší kluk, kterého Gerhard sejmul trubkou do nohou, se dokázal postavit, ale s tím nejmladším to vypadalo špatně. Měl minimálně otřes mozku a z hlavy mu tekla krev. Germán mu

ovšem rozhodně nechtěl doopravdy ublížit. Pokud ano, ta trubka by mu prošla jednou stranou dovnitř a na druhé by vylezla i s obsahem černovlasé hlavy.

„Musí do nemocnice,“ řekla překvapivě klidným hlasem zrzka.

Šéf se na zraněného podíval a souhlasně pokýval hlavou.

„Uděláme to stejně, jako když jsme tam vezli Ňunínka, řeknem, že spadnul ze skateboardu,“ prohlásil Alenka, utřel si z pusy zvratky a za pomoci druhého kluka odtáhli zraněného pryč. Zrzka dokonce zavřela dveře. Bylo po boji a já se mohl opatrně postavit, a po chvíli trénování jsem dokonce mohl začít i srozumitelně mluvit. Břicho mě ale pořád hrozně bolelo a bylo mi špatně. Kdybych měl co, budu blinkat stejně jako blondák.

Gerhard odložil tyč na pingpongový stůl a mutant vedle ní uložil kulomet. Symbolicky tak v místnosti začal panovat klid zbraní a mohlo dojít na slova. Jenže nikdo z nás najednou neměl co říct. V hlavě se mi honily tisíce vět i otázek, ale žádná se mi najednou nezdála ta správná.

Mlčení prolomil až Uhřík.

„Zahulíme?“

* * *

Šéf si mocně potáhl z marihuanové cigarety a pohodlně se zavrtal do koženého křesla. Zavřel oči a začal pomalu přerývaně mluvit. Své vzpomínky tahal z paměti jen těžce a bylo jasné, že mnohé z toho, co zažil, si buď nepamatoval, nebo bude ještě dlouho trvat, než Sangotiny nanočástice dokáží jeho mozek obnovit tak, že si poslední rok svého života složí do skládačky, která bude dávat alespoň trochu smysl.

„Musel jsem tam ležet dlouho. Strašně dlouho. Pamatuju si, jak jsem nejdřív slyšel strašně moc zvuků. Aut, letadel, vrtulníků i těžké techniky a také dupání robokopů. A pak to najednou

přestalo a bylo ticho. Vůbec jsem si neuvědomoval, že mám nějaké tělo. Jen jsem dokázal slyšet zvuky a vnímat, že se kolem mě něco děje. Nevím, jak dlouho to trvalo, ale najednou jsem ucítil ruku a ta ruka měla dva prsty, které dokázaly hrabat. A já hrabal. Každý den jsem vyhrabal pár centimetrů písku a suti, protože jsem si pamatoval, že tam někde nade mnou je slunce. Chtěl jsem ho znovu vidět.“

Čím víc jsem Uhříkovým slovům naslouchal, tím hůř mi bylo. Měl pravdu. Nechal jsem ho ležet v sutinách a ještě mu nad hlavou odpálil dvě atomové bomby. Jenže když jsem ho viděl naposledy, neměl žádnou hrud', plíce ani srdce. To všechno mu z těla vystřelil kartanský granát. Zůstala jen hlava a cary. A pak mi to došlo.

„Vzpomínáš si, jak jsem zabil Kateřinu?“ zeptal jsem se.

„Ano, uřezal jsi jí hlavu.“

„A pak? Vzpomínáš si na to, jak tě střelili? Jak se svalil kus domu a na ty výbuchy?“

Tentokrát zavrtěl hlavou. „Když jsem poprvé začal vnímat, muselo být už dlouho po těch výbuších. Byla tam těžká technika a spousta robokopů, kteří dusali kolem.“

„Ten atomový výbuch...“ řekl Gerhard.

„... nějak způsobil, že jeho tělo znovu začalo fungovat,“ dopověděl jsem jeho myšlenku. Poslední dobou se nám to stávalo zatraceně často. Byli jsme jak nějaký posraný telepaticky propojený dvojčata.

„Radioaktivita musí nějak působit na Sangotiny částice, které regenerují naše tělo. Možná jim dodala potřebnou energii na tvé oživení. Po tom zásahu jsi byl totiž mrtvý. Skutečně mrtvý, nebyl způsob, jak tě zachránit,“ vysvětloval jsem.

„Tedy až na to, odpálit mu nad hlavou dvě atomovky. Pokud se nepletu, tak po zásahu speciálního kartanského granátu z pana Uhříka musela zůstat jenom hlava a zbytek částice kompletně

vytvořily znovu," dodal Germán.

„Jo,“ pokýval smutně hlavou Uhřík. „Proto vypadám takhle.“

„No, mohl jsi dopadnout hůř,“ slova ze mě vypadla automaticky. Moc konejšivě ovšem nepůsobila. Spíš trapně. Sám jsem tyhle hloupé utěšující průpovídky neměl rád.

„Co bylo dál?“ vyzvídál jsem.

„Moje vzpomínky i osobnost, to všechno se mi míhalo hlavou a nedávalo žádný smysl. Věděl jsem jenom jednu jedinou věc, a to, že nenávidím kartany, ale netušil jsem, co dělat a jestli vůbec něco dělat, a měl jsem hlad. Strašlivý hlad. Zkoušel jsem jíst trávu, nechutnala mi. Jednou jsem v nějakém kempu ukradl konzervu, roztrhl jsem ji, snědl maso uvnitř a hned jsem ho vyzvracel. Pak se ke mně zatoulala prašivá kočka. Urvál jsem jí hlavu a vypil její krev. Bylo to automatické, vůbec jsem nad tím nepřemýšlel. Díky tomu jsem si vzpomněl, že krev je to, co mi dodá sílu. Toulal jsem se lesy, lovil zvířata a vysával je do poslední kapky. Pomalu jsem díky tomu získával sílu, mé tělo se dávalo dohromady a stejně tak i moje mysl. Jednoho večera jsem se probudil se vzpomínkou na chatu, kde jsme se s Lucií proměnili v netopýry, a šel jsem tam. Nevím, jak jsem udával směr, protože jsem zapomněl číst a netušil, jak určit východ, západ, sever nebo jih. Vyhýbal jsem se lidem. Vídal jsem se v odlesku vodní hladiny a pamatoval si, že takhle by člověk vypadat neměl, že lidé mají obličej souměrný, ne posetý krátery, s jedním okem vybouleným dozadu a druhým dopředu a jejich těla nevypadají... no, jako moje tělo,“ mávnul rukou, jako by chtěl tím gestem naznačit, že to, jak teď vypadá, je mu jedno.

„Z chaty zůstaly jen trosky, ale nevěděl jsem, jak dál, tak jsem u ní zůstal. Nedaleko jsem si vyhrabal úkryt a z něj se vydával lovit zvěř. Napadl sníh, ale mně zima nebyla. Hodně jsem spal a lovil. Lovil a spal a pak přišlo jaro a k rozvalinám dorazilo auto s tou drobotinou, co ji tady tvůj zabiják rozsekal železnou tyčí.“

Germán se při té narážce zatvářil, jako by se zastyděl. Nebylo

proč. Ta děcka měla bouchačky a on měl právo je rozsekat na maděru. Naštěstí to ale neudělal.

„Tady pan zabiják je Gerhard,“ řekl jsem.

„Ten Gerhard?“ řekl Uhřík.

„Ano, jsem Gerhard,“ usmál se Germán a podal Uhříkovi ruku.

„Jmenuji se Tomáš, alespoň před chvílí jsem si na to vzpomněl,“ řekl mutant a stiskl Germánovu pravici.

Bylo to zvláštní. Tihle dva muži pro mě v poslední době hodně znamenali a připadalo mi divné, že se vlastně nikdy neviděli. Nemohl jsem si pomoci, ale něco ve mně bylo přesvědčené, že tohle setkání nemohla být obyčejná náhoda.

„Proč jsi ty děcka vlastně nezabil?“ zeptal jsem se, když pustili své pravačky.

Uhřík pokrčil rameny, tedy tím, co pod jeho těžkým černým kabátem zakrývajícím celé tělo mohla ramena být. „Netuším. Vypadali neškodně, a když jsem se jim ukázal, nebáli se. Řekl jsem jim, že nenávidím kartany, a oni řekli, že se rozhodli proti nim bojovat. Tak jsem je nechal, aby se o mě postarali,“ řekl.

„Kde sháníš krev?“ Gerhard byl vždycky mistr praktických otázek.

„Nosí mi ji Ľunínek, to je ten nejstarší z party. Takovej zakřiknutej, ale hodnej. Shání zvířata ve zverimexu nebo na farmářskej trzích. Dany, to je ten nejmladší, co před chvílí málem přišel o mozek, mi zase shání trávu. Jsou to fajn kluci.“

* * *

Oni fajn kluci seděli většinu každého dne u počítačů. Všichni tři. Dany se z té Gerhardovy rány naštěstí vzpamatoval bez následků, takže náš vstup do party s úkrytem v nočním klubu proběhl bez problémů.

Bratři Pávodé byli počítačová maniaci se vším všudy. Vsadil

bych se, že ani jeden ještě neměl jiný sex než virtuální. A Pavlína jim vládla železnou rukou. Byla po svém otci asi víc, než by si kdy dokázala připustit. Bráchové byli její Cosa Nostra, a pokud šlo o věci, které se daly vyřídit přes internet, tak velmi efektivní. Přes internet totiž probíhal i jejich odboj. Teda většinou. Krátce po nalezení Uhříka v troskách mé venkovské vily, na kterou se tenkrát jeli podívat, protože chtěli uctít památku padlých bojovníků proti kartanům (zpravodajství hovořilo o zmasakrování teroristické skupiny Lidová fronta pro osvobození planety Země od kartanské okupace, po níž si také dali své jméno), se pokusili v Ostravě přepadnout hlídku esemek. Dopadlo to špatně. Po přestřelce, v níž se jim povedlo vesmírné mariňáky akorát tak nasrat, se při zběsilém útěku Ostravou zranil Nunínek pádem ze schodů na hlavě a skončil v nemocnici. Zbraně, které objevili v sejfu starého Lexy, si tak nechali jen na obranu a pustili se do kartanů jinak. Nešlo jen o sbírání a předávání informací internetovému undergroundu, díky čemuž jsem se k nim dostal já, ale i o něco víc.

„Vyrábíme viry různé úrovně. Jejich cíle jsou programy a sítě, které slouží kartanům nebo Vesmírnému námořnictvu. Některé zaútočí rychle a provedou jenom nějakou legrácku, jiným se podařilo na čas sabotovat i činnost továren, které vyrábějí zbraně pro kartany,“ vysvětloval mi Alenka790, když dovezli vyspraveného bratra z nemocnice.

„Ale naším hlavním cílem je vytvořit vlastní verzi Stuxnetu. Absolutní zbraň, která by dokázala nejen vyřadit z provozu všechny továrny na kartanské zbraně, ale ovládnout i jejich automatické systémy tak, aby došlo k sebedestrukci. Mohli bychom vypnout celé jejich spojení na Zemi. Máme desítky programátorů po celém světě. Každý dělá na nějaké části a jenom my tušíme, co by to mělo být, až budeme hotoví.“

Kluci mi o svém velkém projektu dokázali vyprávět hodiny. A já

je kupodivu poslouchal. Bylo to osvěžující. Stejně jako hraní ping-pongu s Uhříkem. Zdálo se, že naším setkáním se jeho paměť stále více zlepšuje. Byla to dobrá zpráva, ale měla i své stinné stránky. Třeba tu, že se mu stýskalo po Lucii a čím dál více si uvědomoval, co se z něj vlastně stalo.

Gerhard byl naopak čím dál nevrlejší. Nudil se. Aby alespoň trochu vyvíjel nějakou činnost, pustil se do uspořádávání Lexových podniků. Pavlína ho představila jako nového správce Lexových investic a poté, co beze stopy zmizelo několik konkurentů, kteří si po mafiánově smrti přivlastnili část jeho obchodů, zjistila, že to byl zatraceně dobrý krok. Lexovo dědictví se díky tomu stalo po pár týdnech nedotknutelným. Což ale zase nebyla dobrá zpráva pro Gerharda, protože byl znovu bez pořádné činnosti. Gerhard však znal dávná moudra o tom, že zahálka je nepřitelem člověka - natož pak upíra -, a tak alespoň nakupoval s Alenkou zbraně. Spousty zbraní. Uběhnul pouhý měsíc a s Germánem nebylo k vydržení. Chtěl jít do další akce, jenže ať jsme přemýšleli sebevíc, nemohli jsme vymyslet žádný smysluplný plán, jak kartanům uškodit. Kontaktovat vysloužilého zpravodajce byl akt zoufalství. Měl ale jedno velké plus. S mladochama jsem se mohl přesunout na Lexovu chatu, která celé partě sloužila jako druhé útočiště a jako taková byla vybavená i počítači, bez nichž by hoši nepřežili ani den, a navíc měla slušnou polohu v lesích sotva deset kilometrů od mé vypálené základny. Gerharda s Uhříkem jsme mohli nechat jejich chmurám v podzemí nočního klubu.

* * *

Barman nám přinesl další dvojici skleniček alkoholu označeného v nápojovém lístku jako whisky. Dožít se toho starý George McCavana z klanu Cavanů, nejspíš by dostal infarkt. Předtím by ale barmana z nonstopu U naftáře uškrtil páskem od svého kiltu.

Pomalou, a pokud možno co nejvíc bolestivě.

„Takže řád svaté Kateřiny?“

„Jo,“ pokývala hlavou s ústy zkřivenými v urputné grimase, jak se snažila polknout Zlatou skotskou. Její jazyk a hltan to v sebezáchovné snaze odmítali, ale vůle byla nakonec silnější:

„Řád svaté Kateřiny.“

„Neexistuje.“

„Co?“

„Je to můj výmysl. Napadlo nás to kdysi, když jsme potřebovali nějak spolupracovat s Karlem IV. Byl velkej fanoušek kultu svaté Kateřiny, takže jsme k němu dostali posla, který mu sdělil, že čeští křesťanští rytíři vytvořili tajný řád, který bude chránit zemi českou před všemi nepřáteli jejími i jejího krále. Mladý panovník nám to sežral i s ostruhami, jak se kdysi říkalo, a kdykoliv jsme potřebovali pomoc, šel nám na ruku. Od té doby si mocní této země předávali informace o tajném řádu mezi sebou, a když jsme potřebovali jejich spolupráci, tak jsme se s ním vytasili. Pro komunikaci mezi řádem a vládci země existoval systém tajných schránek. Když potřebovali pomoc oni, dali do některé z nich zprávu se žádostí. Když jsme zase chtěli píchnout my, udělali jsme to stejně. Naposled se tenhle systém využíval za války. František Moravec by se bez nás tenkrát nezmohl ani na informační špionáž, natož na atentát na Heydricha.“

„Moravec? To byl nějaký slavný hokejista?“ zavrtěla nechápavě hlavou.

Zhluboka jsem se nadechl a zakoulel očima. Tyhle postbolševické generace jsou čím dál nevzdělanější. Co mi jen nedávno dalo práce vysvětlit Petře, že husitská revoluce neskončila bitvou na Bílé hoře! Jak nemají po ruce něco s připojením na Google, jsou nahaný.

„To byl šéřšpion téhle země za druhé světové války v Británii. Každopádně jsem předpokládal, že legendu o řádu svaté Kateřiny

on a jeho důstojníci předali dál, a povědomí o nás se tak mezi vojenskými zpravodajci zachovalo. Nemýlil jsem se.“

„Hmm, hmm,“ pokývala hlavou. Žádné další otázky neměla. Tohle zase bylo na současné generaci úžasné. I sebebizardnější informace brali jako něco normálního. Když jejich ostravská partička objevila Uhříka, ani jim nepřípadlo zvláštní, že uprostřed hlubokých lesů narazili na zmutovaného upíra. Vzali to prostě jako fakt. Dokonce se prý málem porvali o to, kdo mu jako první dá svou krev na posilněnou.

* * *

Po pátém panáku už byla Pavlína pěkně vláčná. Očka jí zářila a vypadalo to, že její opilecká mysl zápasí se dvěma extrémny - začít konečně pořádně pařit, nebo se stočit v boxu do klubíčka a usnout. Alenka nás měl vyzvednout už před hodinou, ale nebylo po něm ani stopy. Na akci jsme si ani já, ani zrzka nevzali telefon, takže nám nezbylo než čekat. Na ulici jsem vycházet nechtěl. Nedejbože kdyby nás někdo z účastníků našeho večerního představení uviděl oba pohromadě - úchyla i jeho oběť. Asi by na nás měli víc než pár hodně nepříjemných otázek. Hlavně na Pavlínu. Ta totiž stále vystupovala pod svou pravou identitou mladé dědičky užívající si majetek po přirozenou smrtí zahynuvším otci.

„Kde je ten Alenka?“ zeptala se v podstatě v ten samý okamžik, kdy jsem tu otázku chtěl položit i já sám.

Pokrčil jsem rameny. Co jiného jsem také mohl odpovědět?

„Mívá normálně zpoždění?“ kontroval jsem místo toho otázkou.

„Jo,“ zašklebila se. „Je to mimoň, což je jediný důvod, proč se skamarádil se mnou.“

„Spojení osudem, nikoliv volbou,“ zadeklamoval jsem. „Někdy je to tak lepší. My s Gerhardem jsme se dali dohromady úplně stejně. Byly doby, kdy jsme si šli zatraceně drsně po krku, a když

říkám po krku, tak mám na mysli, že jsme si je chtěli navzájem roztrhat. Osud dokáže dát dohromady spojenectví, která ovšem někdy vydrží mnohem víc než jakékoliv přátelství nebo láska.“

Pokřčila rameny a pak ledabyle mávla rukou.

„Však on se objeví. Pane vrchní, ještě to jednou otočíme.“

Barman překvapeně vstal a s nedůvěrou nám nalil další dvě skleničky. Vypadal, jako by nevěřil vlastním očím. Předpokládal jsem, že Skotskou zlatou si tu nikdo dvakrát po sobě nedal. Teda nikdo, kdo se předtím ještě udržel na nohou a pamatoval si vlastní jméno.

Pavlinka do sebe panáka kopl, dvakrát polkla, jak opět svedla souboj vůle s vlastním tělem, a když znovu vůle vyhrála nad sebezáchovnými reflexy, vítězoslavně se zašklebila a pak jí najednou oči zajiskřily něčím, co jsem tam nechtěl vidět.

„Chce se mi čůůůůůůurat,“ našpulila rtíky.

„V klidu běž, počkám tady.“

„Nene, jsou tam dva oškliví pánové, musíš mě doprovodit.“

„Ti dva oškliví pánové tam mají svou vlastní ošklivou paní, která už zařídila, že po tobě budou chtít tak maximálně číslo na taxíka. Nemusíš se bát.“

„Ale já se bóóóójííím, pojd' mě doprovodit.“

Hádat se s opilou ženskou nemá smysl. Rezignoval jsem a vstal. Chytla mě za ruku a táhla s sebou na záchod.

Bylo mi jasné, že mě nenechá čekat před dveřmi. Ani poté, co jsme prošli okolo boxu s těmi ošklivými pány. Jeden už spal a druhý klimbal. Předpokládal jsem, že prostitutka jenom čeká, až se do říše snů definitivně odebere i druhý kunšaft, aby jim mohla vyprázdnit kapsy a konečně se jít domů vyspat.

„Počkám u dveří.“

„Nééé, musíš mě hlídat. Co když tam někdo je?“

„Nikdo tam není. Cikáni hrají forbesy, chlapíci jsou v limbu a támhle madam ti neublíží.“

„Stejně, já se bojím.“

Pavlna byla vážně neskutečně neodbytná. Nechal jsem se nakonec zatáhnout do kabinky ženského záchodu a doufal, že prostě udělá, co si příroda žádá, a bude klid, jenže opak byl pravdou. Jen co jsme dorazili na záchod, na čurání jako by náhle zapomněla.

Mávnutím ruky si rozepnula vrchní dva knoflíky u košilky, tedy ty, co jsem jí nedávno roztrhl, a mně se tak naskytl částečný pohled na její ňadra zapouzdrěná v podprsence.

Opřela se o zavřené dveře kabinky, vyšpulila hrud' a zkusila na mě zaostřit pohled.

„Proč mě nemáš rád?“

„Cože?“ vyhrknul jsem.

„Nemáš mě rád. Proč?“

Ach Bože, za co? povzdechl jsem si v myšlenkách. Byl sice fakt, že jsem ji ze začátku moc nemusel. Hlavně kvůli tomu jejímu ječení ve vypjatých situacích a skutečnosti, že jen co jsme se seznámili, vystřílela do mě půlku zásobníku, ale během těch pár týdnů, co jsme se znali, jsem jí a té její komické partě z nočního klubu začínal přicházet na chuť.

„Ale já tě mám rád,“ řekl jsem a v duchu začal mlátit hlavou o latrínu. Tyhle trapné záchodové dialogy s opilými dívčinami mě deptají.

„Ale nemáš,“ zakňučela.

Povzdechl jsem si, v duchu zavyl zoufalstvím na Měsíc, popošel k ní a pohladil ji po vlasech. „Mám tě rád, jsi fajn holka, opravdu...“ Načež se mě zrzavá fajn holka pokusila políbit. Tak o to jí od začátku šlo. Nejdřív jsem automaticky ucuknul, ale pak jsem nad tím začal přemýšlet. Petra lítá někde stovky světelných let daleko s mrtvou mimozemšťankou v hlavě a já tu trčím v olomouckém nonstopu na záchodě s holkou, která si o to vyloženě říká. Mysl sice pořád ještě váhala, ale něco v mém

rozkroku mi radilo, že věrnost je překonaný koncept. Sakra, vždyť tohle byla má vlastní slova, která jsem po aféře s Esmeraldou říkal Petře. Prožíval jsem skutečný svár těla a ducha, ale znal jsem se příliš dobře na to, abych si v dlouhodobém horizontu nevsadil na ducha ani cent. Pravačkou jsem Pavlíně stiskl hubený zadeček a levačkou ji pohladil po vlasech.

A pak někdo prudce otevřel dveře za námi.

„Do hajzlu,“ zašeptala překvapeně zrzka.

* * *

Švihem jsem se otočil. Pavlínin zadeček jsem přitom bleskurychle vyměnil za glock z podpažního pouzdra a namířil ho na přichozího.

„Klid, to jsem já,“ řekl překvapený Alenka a automaticky zvedl ruce nad hlavu.

„Co blbneš?“ zasmála se Pavlína, ale pak najednou zbledla, trhnutím otevřela poklop toalety a začala zvracet. Skotská zlatá zamířila přesně tam, kam patřila – do záchodu.

Schoval jsem bouchačku zpátky do pouzdra a spokojený Alenka vrátil ruce do kapes.

„Ach jo, poblíže mi auto,“ povzdechl si.

„Není tvoje, debile, blééé,“ odbyla ho zrzka a pustila druhou várku do toalety, na toaletu a všude okolo v okruhu jednoho metru.

Počkali jsme ještě deset minut a tři zvracení, a když začala slečna Lexová už jenom tak decentně ublinkávat, chytl jsem ji kolem pasu a smýkal ji nonstopem k východu. Po cestě jsem položil na bar třicet euro. Barman opatrným pokýváním hlavou poděkoval a pak se ztrápeně podíval na mátožnou zrzku. Bylo mu hned jasné, že z toho, co mu zanechala na záchodě na památku, nebude mít moc velkou radost.

* * *

Jak Alenka pravil, tak se i stalo. Naštěstí už Pavlína neměla moc co zvracet, takže jen v jedné prudší zatáčce za Šternberkem trochu poblila zadní dveře, jak se snažila najít čudlík na stahování oken. Zastavili jsme v lese nad kopcem známým jako Ecce homo a dveře očistili. Pavlína se mezitím odšourala mezi smrčky na malou. Bylo už pozdní ráno, takže srpnové slunce zběsile pražilo a okraj lesa byl zaplněný otravným drobným hmyzem. Název toho kopce mě nikdy nepřestal udivovat. Vznikl dost zvláštně podle nápisu na soše sedícího Krista, která stála asi dva kilometry odsud v lese. Bylo na ní napsáno právě Ecce homo, což jsou latinsky zapsaná slova Piláta Ponského, který spatřil ukřižovaného Ježíše a zvolal: Ejhle člověk. Nevzdělaní vesničané tenhle nápis přisoudili právě nedalekému kopci.

„Autíčko už je zase v pořádku,“ zahlásil Alenka a demonstrativně odhodil do mechu balík papírových kapesníků, kterými zbavil dveře poskvrny. Lexus GS, typ 450h, jeden ze sedmi kousků téže značky, které jsme měli k dispozici, byl z vozového parku starého mafiána Lexy. Pavlínin otec sbíral zásadně jenom tahle auta. Měl zřejmě kapku obsesi vlastním příjmením. Alenka byl jediným nositelem řidičského průkazu z celé party nočního klubu, takže sedmičku aut dostal na starosti on. Zamiloval se do nich a začal je považovat za vlastní.

Když se zrzka dlouho neobjevovala, šli jsme ji hledat. Ležela v jehličí s kalhotami na půl žerdi a spala. Společnými silami jsme ji oblékli a já ji pak odnesl zpátky do Lexusu. Zbytek cesty na Kružberk už prospala.

K Alenkově nemalé radosti bez blinkání.

* * *

Lexova lovecká chata z venku nevypadala nejhůř, ale vevnitř šlo o osmdesátkové peklo. Dřevěné a umakartové obložení, strašidelný socialistický design masivních lamp i vrzavých hotelových postelí s obludnými kruhovými ornamenty dávaly tušit, že zrzčín otec zůstal se svým vkusem někde v časech SSM. Kdo ví, jestli téhle organizaci budova před revolucí nepatřila. A samozřejmě kdo ví, komu chata patřila teď. Byla napsána na nějakého mrtvého ukrajinského chlapce, který neměl dědice, a pokud ano, tak stejně netušili, že oficiálně vlastní nějaký majetek v Česku. A české úřady samozřejmě neměly ani ponětí, že Kolja umřel v sedmadvaceti na AIDS. Skvěle se dal takhle schovávat rozsáhlý majetek. Ovšem o to hůř se pak bránil v případě nepřátelského převzetí.

Chata měla dvě patra a sedm místností. Od převzetí vlády nad troskami Lexova impéria sem jezdila celá parta pařit poměrně často, což byl důvod, proč zrovna oni objevili Uhříka. Tedy to, co se z něj stalo.

* * *

Pavλίna probavší se z kocoviny byla stejně nevrlá jako Gerhard. Patrně si moc dobře pamatovala naše toaletní faux faux. Během tří dnů čekání na zprávu od generála Černého vycházela ze svého pokoje mezi nás jenom proto, aby klukům připravila jídlo. Moc se s nimi nemazala. Na oběd dostali zpravidla ohřátou konzervu Trenčanského parku s fazolemi a rozpečené mražené pečivo. Bratři Pávovi ale byli vděční i za to. Pokud jsem dobře pochopil rodinnou historii, tak jejich máma umřela mladá a otec, počítačový génius, pracoval v Londýně ve službách IBM. Kluky měla na starost teta s láskou k červenému vínu a svým dvěma yorkšírským teriérům, takže když jí vysvětlili, že budou žít na

hromádce s jednou kamarádkou, měla z toho akorát radost. Dokonce tak velkou, že jim na účet přeposílala i část peněz, které na ně dostávala od svého bratra z Londýna. Zbytek padnul na červené víno a žrádlo pro teriéry.

Vyzvednout moták s informacemi do katedrály svatého Václava jsem tak v Lexusu vyrazil jenom já a Alenka. Naštěstí legenda o řádu svaté Kateřiny zafungovala dokonale, protože ve schránce skryté uvnitř stěny pět kroků západně od hlavního oltáře byla obsáhlá zpráva od generála Černého. Zašifrovaná. Šlo ale o jednoduché kódování, které jsme používali během druhé světové války, ostatně jiné pro naši vzájemnou komunikaci zpravodajec ve výslužbě ani použít nemohl. Díky tomu jsem si první část zprávy přečetl už pár kilometrů za Olomoucí.

* * *

Po příjezdu do Lexovy chaty jsem se krátce spojil s Gerhardem. Telefonicky. Francouzské Sagemy už byly sice v oblasti šifrovacích telefonů vysloužilé ojetiny, ale i tak byl jejich odposlech vyloučený. Pavlína po otci zdědila plnou krabici.

„Podle generála fungují odbojové skupiny po celém území bývalé Severoatlantické aliance. Jde o vysloužilé vojáky, policajty a různé skautské a patriotistické skupiny. Mají slušnou organizaci, dobře spolu navzájem komunikují a měly by být i dobře vyzbrojeny. Někde v Turecku mají dokonce připravenou letku patnácti F-117 Nighthawk a v USA jsou dokonce v ilegalitě tři jaderné ponorky, které se schovávají někde v Tichém oceánu. Problém je v tom, že se zatím vůbec nikdo nechystá něco dělat,“ tlumočil jsem Germánovi základní shrnutí.

„Důvod?“

„Mají strach. Kartanů a esemek sice není na planetě moc, protože jejich síla se od prvních dnů okupace natolik ztenčila, že

potenciální povstání by mělo šanci na úspěch, ale problém je v těch dvou bitevních lodích na oběžné dráze. Každý si je v noci může prohlédnout a všichni se bojí, že když se to tady dole žlutáskům posere, tak nám to dají z vrchu sežrat.“

„Tomu rozumím,“ povzdechl si Gerhard, „prostě politika velkého klacku v praxi. Dřív to byla jaderná bomba, která držela status quo. Dneska jsou to bitevní lodě na oběžné dráze.“

„Přesně tak, můj drahý Germáne, přesně tak.“

„Je v té zprávě něco o tom, co chystají kartani?“

„Jo, toho je tam dost. Stále víc tlačí na zbrojní výrobu. Dost možná, že se jim válka s těmi barbary nevyvíjí úplně nejlépe. Také už třikrát zvýšili žold pro nováčky do Vesmírného námořnictva.“

„Nějaká slabina? Nějaká achilovka, do které bychom mohli vystřelit šíp? Potřebuji nějakou akci. Nudím se, a to přímo strašně. Hrát ping-pong s mutantem už mě fakt nebaví.“

Zakroutil jsem hlavou, než mi došlo, že to Germán v telefonu jenom těžko uslyší.

„Nic moc. Ale špičky kartanů mají mít někdy během dvou týdnů setkání v Praze s nějakými politiky a finančníky. Podle Černého budou tlačit na pilu, aby se ekonomika ještě víc přizpůsobila jejich potřebám.“

Gerhardovo odfrknutí musela skrz sluchátko slyšet i Pavlína, která seděla vedle mě a pojídala nechutně vonící čínskou nudlovou polévku.

„Herr Bezzemek, tohle je přece vynikající příležitost pro nás. Musíte zjistit, kdo tam bude a kde přesně v té vaší stovčaté prdeli se to bude odehrávat. Pokud tam budou nějakí kartanští vůdcové, měli bychom je unést. Je na čase přejít na vyšší teroristickou úroveň, tedy únosy a vydírání.“

Gerhard byl z té představy tak nadšený, že mi do telefonu křičel. Já už jsem ale tak odvázaný nebyl. Chtít unášet kartanské pohlaváry při nějakém setkání, které bude určitě plné robokopů,

není nic jiného než sebevražedný nápad.

„Dobře, Herr General, pokusím se o tom zjistit víc,“ slíbil jsem a věděl, že jediný, kdo je teď schopný získat víc informací, jsou tři nerdi, kteří dneska dostali na snídani i oběd polévku ze sáčku a teď spokojeně zírají do svých monitorů.

Kartanský vězeň

„Bože, to je nuda,“ zaklel Gerhard, „měli jsme si vzít karty.“

„Říkal jsi, že granáty jsou to jediné, co skutečně potřebujeme,“ namítl jsem.

„Jo, ale to jsem netušil, že tu budeme trčet týden a pořád nic.“

„Podle Alenky se měla ta akce uskutečnit už před dvěma dny, ale asi to přeložili,“ řekl jsem.

„A nezrušili to?“ zeptal se Uhřík.

„Ne, otec Marek včera večer tvrdil, že bezpečnostní opatření stále platí. Pokud by ten mítink zrušili, vykašlali by se i na svá zabezpečení. Na Hrad už pět dní nesmí páchnout ani turista a i ti, co tu pracují, mají velmi omezený pohyb. Většina zaměstnanců dokonce dostala nařízené volno,“ opakoval jsem informace, které jsem už oběma tlumočil nejméně desetkrát.

Bratři Pávovi o chystaném setkání z monitoringu internetového undergroundu netušili vůbec nic, ale když jsem jim díky zprávě od generála Černého řekl, co mají hledat, nabourali se do komunikace české tajné policie a dopraváků a zjistili, že nějaký utajený větší sraz potentátů - kartanských a lidských - se chystá přímo v areálu Pražského hradu. A já jsem věděl, kdo by nám mohl pomoci se sem nepozorovaně dostat dřív, než to tu policie kvůli kartanům vyklidí.

* * *

Gerhard měl pravdu, byla tu nuda. Strašná. Mně to ale na rozdíl do těch dvou nevadilo. Pořád jsem měl dobrý pocit z toho, že Tomáš žije a my jsme jej našli. I když vypadal, jak vypadal. A navíc jsme byli zase v akci. Teda akci, měla to být akce, zatím jsme ale trčeli v katakombách katedrály svatého Víta a ukousávali se

nudou. Alenka na tom byl určitě mnohem lépe. Čekal na nás o pár kilometrů dál na okraji Břevnova na výpadovce na Plzeň. Měl k dispozici pohodlí svého oblíbeného Lexusu, i když je fakt, že jako člověk měl komplikace s obstaráváním jídla a chozením na záchod. Vzhledem k tomu, že měl notebook se svými oblíbenými počítačovými hrami, bylo mi jasné, že maličkosti jako jídlo a močení ho moc trápit nebudou. Tak jako tak jsem doufal, že až nadejde ten okamžik, kdy Alenku i jeho auto budeme potřebovat, bude sedět za volantem připravený nás odvézt pryč.

* * *

Nikdy dřív jsem ve zdejších katakombách nebyl. Znal jsem Hilbertovu klenotnici i starší depozitáře, kde mniši Metropolitní kapituly sv. Víta, kdysi jedné z nejmocnějších organizací v Království českém, schovávali vzácné relikvie, ale katakomby pro mě dosud zůstávaly tajemstvím. Ba co víc, o jejich existenci jsem neměl ani tušení. Dost mě to překvapilo.

Členové kapituly byli Karlem IV. ustaveni jako správci chrámového pokladu, do kterého císař po celém tehdejší světě získával svaté relikvie. Byly tu kusy těl všemožných svatých, včetně lebky jednoho ze čtyř nejdůležitějších autorů Bible, evangelisty Lukáše, ale třeba i ubrus z poslední večeře Krista a jeho učedníků, samozřejmě falešný, nebo kus Mojžíšovy hole, kterou otevřel Rudé moře. Ta byla pravděpodobně pravá. Francouzský upířský klan ji kdysi přivezl z Palestiny jako dar pro svého krále a ten ji pak nechal rozdělit na několik dílů, které zase věnoval nejvýznamnějším panovníkům Evropy. A samozřejmě tu byl i kus prstu svaté Kateřiny. Falešný. Pocházel sice ze Sinaje, ale protože mě tenkrát mniši z kláštera na úpatí Mojžíšovy hory poslali do háje, uštíplnul jsem kus nohy nějaké bezvýznamné mumii nedaleko Údolí králů. Většinu kousků jsem rozprodal

zámožným měšťanům. S ostatky svatých se v té době v Evropě dost dobře kšeftovalo, tak jsem si lehce přivydělal. Ten prst, co mi zbyl, jsem nakonec jménem řádu svaté Kateřiny věnoval císaři. Toho to, samozřejmě, dojalo a jeho prostřednictvím jsme navázali kontakt právě s Metropolitní kapitulou. Její bohatství a moc nám mnohokrát pomohly, ale ani my jsme mnichům nezůstali nic dlužni. Když bylo pokladu nejhůř, třeba během husitských válek nebo za obléhání Prahy Švédy, zůstaly svaté relikvie zachráněny jenom s naší pomocí. Ostatně mrtvá schránka pro komunikaci mezi námi a českými králi číslo jedna byla právě v katedrále sv. Víta a měli ji na starosti zdejší mniši. Povinnost o schránku pečovat si předávali jako jedno z nejdůležitějších tajemství své organizace.

Jméno tajného řádu, který ve skutečnosti byl jen zástěrkou upírů pro komunikaci s mocnými středověkého světa, mi tak v krátké době otevřelo další důležité dveře. Na Pražský hrad bychom se sice dostali i jinak, ale tohle byla nejsnazší cesta. Pravda, otec Marek byl dost překvapený a extrémně nedůvěřivý, když jsem před osmi dny zaklepal na dveře kapituly a oznámil, že řád svaté Kateřiny potřebuje jejich pomoc, ale poté, co se dozvěděl, že chystáme akci proti kartanům, souhlasil a posléze i zbývající tři mniši. Ten počet byl skutečně tristní. Pamatuji si časy, kdy Metropolitní kapitula měla na stovku členů a k dispozici vlastní armádu.

Mniši samozřejmě kartany nenáviděli. Důvod byl prostý. Mimosměštané nikdy neslyšeli o Bohu ani Ježíši Kristu. Pokud měli nějaké náboženství, jeho podstatu si důsledně nechávali pro sebe. Pro katolické mnichy tak žlutí mimosměštani představovali ďábelská stvoření. Jejich příchod považovali, podobně jako mnoho jiných křesťanů, za předzvěst apokalypsy. Tedy ti, kteří se od víry neodvrátili. Po invazi nastal obecně dost velký odklon od náboženství, což mě mrzelo. Osobně jsem se považoval za

křesťana. Tedy tak moc křesťana, jak jen stovky let žijící upír může být. Klesající vliv a moc církve mě trápili.

S církví se totiž dal vždycky dělat zatraceně dobrý byznys

* * *

„Měli jsme si vzít karty,“ povzdechl si už asi po stotřicáté Gerhard.

„Říkal jsi, že...“ Moje obvyklá námitka už nezazněla. Kdesi v dálece se ozvaly rychlé kroky. Lidské. Tušil jsem, že je to mnich, přesto jsem sáhl po zbrani.

Sedm rychlých a tři krátká zaklepaní. Byl to mnich. Přímo hlava kapituly otec Marek.

Otevřel jsem dveře a oslepilo nás světlo. Kněz měl s sebou baterku. V té malé místnůstce jsme byli celou dobu schovaní v naprosté tmě. Proto ten šok pro citlivé upíří oči.

„Jsou tady. Právě je svážejí černé limuzíny. Je tam dost živo. Hodně kartanů ve zbroji a také zrádci v uniformách Vesmírného námořnictva.“

„Kolik jich tam může být?“ zeptal se Gerhard.

„Kartanů na padesát, lidí přes dvě stovky. Je vydaný zákaz vycházení pro všechny, kdo v areálu Hradu ještě směli zůstat nebo tu bydlet. Nikdo ale netuší, co se to vlastně děje.“

„To my také ne, otče,“ zasmál jsem se.

„Jste si jisti tím, co činíte?“

„Jsme, otče,“ řekl jsem rozhodným hlasem. „Řád svaté Kateřiny vždy bojoval za boží věc a my tak budeme činit i dnes.“

„Pak tedy přijměte mé požehnání,“ pravil kněz a hrnul se ke Gerhardovi. V tu chvíli při nás skutečně museli stát všichni svatí, protože ve tmě protínané jen mihotavým světlem baterky si kněz nevšiml, jak se Germán leknul a ucuknul. Gerhard žil v Evropě dříve, než se sem dostalo křesťanství, a tak k němu nikdy neměl moc velkou náklonnost. Myslím, že vždycky žil s pocitem, že je to

krátkodobá móda, která se zase brzo přežene. A ten pocit mu vydržel dva tisíce let. Nakonec ale rychle pochopil, že situace si žádá svoje, a tak sklonil hlavu a požehnání přijal. Stejně jako Tomáš. Ten si ale na hlavě nechal vraženou kapuci, aby mu kněz neviděl pořádně do tváře. Už od našeho prvního setkání všechny mnichy děsil. I když se to urputně snažili nedat najevo, bylo to na nich vidět na první pohled. Zrůda, jaká se stala z JUDr. Tomáše Uhříka, by vyděsila i Matku Terezu.

„Přinesl jsem i kutny, jak jste chtěli,“ oznámil nám a na zem položil ošoupaný batoh.

„Nádhera, otče. A teď nás, prosím, nechte na chvíli o samotě. Připravíme se, pomodlíme se a pak vyrazíme,“ řekl jsem a zabavil knězi baterku.

„Modlení? Ty ses posral,“ zaskřípal zubama Gerhard.

„Klídek, jsme, kurva, rád svaté Kateřiny, tak je snad jasný, že se modlíme,“ zaskřípal jsem zubama na Germána. Ten jenom mávnul rukou a zavřel dveře. Mnich už byl naštěstí daleko v chodbě na to, aby naši rozmluvu slyšel.

„Padesát robokopů a dvě stovky legionářů? To je armáda, se kterou jsme nepočítali,“ řekl Uhřík. Nevypadal vyplašeně, spíš překvapeně.

„Stojí nám to za to?“ otočil jsem se na Germána.

„Musíme to zkusit. Budou tam určitě nějakí kartanští hlavouni, a pokud bychom nějakého dokázali zajmout, mohli bychom z něho dostat informace, jak se zbavit těch dvou vesmírných lodí na oběžné dráze. Mluvili jsme o tom už stokrát, sakra,“ odbyl mě Gerhard.

„Dobře, a jak ty zpičený potentáty poznáme? V brnění robokopa vypadaj všichni stejně,“ řekl Uhřík. Držel se, ale i on byl dost nevrlý. Posledního jointa si dal totiž s Alenkou v autě a teď už měl pěkný absták. Dokonce mám pocit, že začal být radioaktivní. Nunínek s Danym mě varovali, že když je rozrušený, nervózní